

χειμώνα, άκουε και κάτι λόγια άστοχα πού άλλαζον γλυκά-γλυκά μα νέα κ' ένας νέος Άκουεν υρκους ψεύτικους και ξέρει από ψεύτικη άγάπη. Γι' αυτό δεν κλαίει τώρα' ή μοναξιά της δεν τη σταναχωρεί. Ξέρει πως θά 'ρθή πάλι μα μέρα πού θά την αγαπήσουν, πού θά τρέξουν στη ζωστή της άγκαλιά. Κ' εκείνη θά τους δεχτή με χαρά, θά τους χαδέψη σαν πρώτα, θά τους σκορπίση φιλιμύ.

Ω! μεγάλη ή καρδιά της, ή ζωή της όλη άγάπη!

Βόσπορος

ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΛΤΑΣ

Ο ΠΙ ΘΕΛΕΤΕ

Εισηκάνουμε από το «Βόρβορο» του Κζίρου δυο τιμητικώτατα παραγραφάκια για το «Νουμά» πού τή γράψανε οί άγνοι και τιμιώτατοι φίλοι της Δημοτικής κ. κ. Ζαχ. Χατζόπουλος (άδερφός του κ. Μπούμ) και 'Απ 'Αποστολόπουλος. Κιμυρώστε τα

«...» αλλά και του κ. Ψυχάρη, οί άλήθειες βρήκαν την άτιμώτερην αντίδραση στην 'Αθήνα, άκόμη μπορεί να είπη κανείς και πειδ πολύ στο ίδιο το φύλλο πού αντίλαβε τον άγωνα έναντίον του Σουρικού ψεύδους, στο «Νουμά», του όποιου δ διευθυντής δεν ήταν διόλου έκείνος πού εχρηιάζετο ως ήρωος του όπωσδήποτε και κίπως πραγματικού αυτού άγώνος» («Βόρβορος» άριθ. 433, σελ. 1, στήλ.2).

«Ο 'Νουμάς» επαναλαμβάνει την έκδοσή του και ό Ρήγας Γκόλφης τή ποιημάτά του. Είναι τόσο σχετικά και τή δύο... Ποιός κάνει το μεγαλύτερο κακό στον άλλο, άδύνατο νάν το νοιώσει κανείς. Και άρχίζει το φρεσρο και άπαισιο ύβρεολόγιο του ό φρεσρός και τρομερός «Νουμάς» έναντίον όλων πού δεν έννοιωσαν πώς ή έφημερίδα του πρέπει να βγαίνει καθημερινή. 'Ο λαός, φωνάζει— και καταλαβαίνετε πώς φωνάζει ένας Νουμάς—, πρέπει να νιώση πώς ή έφημερίδα, ή πληρωμένη έφημερίδα από διαφόρους για διάφορα καταχθόνια σχέδια, μιλεί άπ' εύθείας στο λαό. Μα ό λαός από γκαρίσματα δεν άκούει. 'Ο λαός ξέρει τί κάνει και δεν κοπιάζει να του την σερίβρις καθημερινή, κύριε πανψηλε; Νά μάς τή σταίλης μάλιστα κ' έδώ κάτω στην Αίγυπτο, να δής πώς άπλώνεται περισσότερο ό άγώνας και τί νίκη θά σάς φέρη («Βόρβορος» άριθ. 435, σελ.1, σ.4)

Συφωνούμε και μες με τους γκαπητούς «Καιρούς» πώς ό Θουκυδίδης βρήκε τον άξιο έρμηνευτή του, τον κ. Γ.

βρίσκεται, τίποτα δεν άγαπά, μήτε πράμα μήτε άθρωπο. Και το χειρότερο, φανταστήτε, πού δεν μπορεί κίολος κανείς να τους πεταξή όλους στον άέρα, να ξεκουμπιστούνε. Άμέ! Άφτό έλεγε. Τό περισσότερο πού με χολόσκανε, σά μου φέρνανε τό φαχί.»

Ο Άντρέας γελούσε με την πρωτότυπη δήγηση της πληγοαλλαγής. Νά και πρωτότυπος άβρωστος. 'Ο τι του κάμης, θά σου πη και για σου. Έτσι κι ό έχταχτος όργανισμός της, πού άμα τονέ θεράπευες, τον άφελούσες. Δέ φοβότανε πιά τή βράδια. Γύρισε τις είκοσι έννια, παρασκευή. «Έρχομαι από τή βράδια» δεν πόνεσα διόλου, μόνο πού είμαι λιγάκι πιο κουρασμένη παρά πού είμαι σνήθη. Θά σάς πω παρακάτω και τό γιατί. Σήμερα είχαμε 37°, και τό βράδι...θά σάς τό πω στις τέσσερες. Θέλω νάναπαφτώ λιγάκι και να διαβάσω την καλή φημεριδούλα τή σταλήμένη μου από τάγγελοδύ μου πού τόσο τάγατώ, τό καημένο μου 37°4 μόνο. Άγαπητέ μου άφέντη, να μην άνησυχάτε διόλου για τήν κούρασή μου· τό βράδι, πάντα είμαι κουρασμένη άφου γδύνομαι για ά πλυνιάσω, γιατί θά τό ξέρете κίολος πώς μ' άδυνατίζουνε λιγάκι όλοι μου άφτά έδώ τή θεράπευματα, και πώς από τή δεφτέρα δεν πρόφτασα να πάρω άπάνω μου όλότεια. Μα τό ζήτημα δεν είναι άφτό. Πίνω τό βράδι, στο γέμα, τσάι λαφρι και θά μου κόφτη τον ύπνο, δηλαδή όχι όλους διόλου, έχτες τό βράδι όμως σήνω την καντήλα μου στις δέκα. Είμουμε ήσυχη κιάναπαδόμουμε. Προσμένω προσμένω να με πάρη ως τή μιά. Στο τέλος άποκοιμούμαι δίχως να τό νοιώσω. Ξυπνώ στις τρεις, θαρρώντας πώς είναι τή χαράματα κι άνάω τό κερί, τρώω λίγη κόρα ψωμί πού στοχάστηκε και τή φύλαξα, γιατί δεν πολυπεινώ τό γέ-

Μιστριώτη και συμφωνούμε και με τάλλο πού γράφουν οί «Καιροί», πώς δηλ. ό κ. Μιστριώτης έχει και «Έλληνικήν αντίληψιν». Μήπως αγαπάτε και τίποτ' άλλο;

— Κιμιά εύτύνη δεν παίρνουμε για τις θεατρικές κρίσεις του σημερινού φύλλου, γιατί βαρεθήκαμε πιά να φαινούμαστε κακοί και να κακοκρινόμαστε τους φίλους.

— 'Ο Κριτικός του «Νουμά» φαίνεται νάναι κανένας ζευζέκης άφου δεν τάρεσει τίποτα, ενώ έμεις όλα τή έργα, πού παιχτήκανε και πού θά παιχτούνε άκόμη, τή βρίσκουμε άρτια, τεχνικά, πρωτοτυπώτατα, πού τιμάνε και τους δραματογράφους πού τή γράψανε και τους φημεριδογράφους πού τή παινέσανε και τή κοινά πού τή χερσοκρίτησε.

— Περισσότερο μάλιστα άπ' όλα ό κ. κριτικός μας άδικησε τό άριστουργηματικό δραματάκι του φίλου κ. Δεληκατερίνη. Άν άντίς να πει πώς τό δράμα γράφτηκε στα 1840, έλεγε πώς γράφτηκε στα 1940, θζτανε ή κρίση του σωστή, γιατί ό κ. Δεληκατερίνης είναι προδευτικός συγγραφέας, κ' έγραψε για τις μελλούμενες γενιές, πού θάχει άλλξει κίπως τό θεατρικό τους γούστο, κ' οί άθρωποι θά γελάνε όταν παίξεται δράμα και θά κλαίν όταν παίξεται κωμωδία.

— Πολλοί μάς βεβαιώσανε πώς, όταν παιζόντουσαν οί δυο κωμωδίες του κ. Δεληκατερίνη, μερικώνας τή μάτια τρέχανε ποτάμι, ενώ όταν παιζότανε τό άριστοτεχνικό του δραματάκι κρατούσανε τήν κοιλιά τους από τή γέλια.

— Του Λαδόπουλου πάλι τό έργο δεν μπορεί νάναι άσκημο, άφου τό παίνασε ό τόσο δύσκολος σε παινήματα Σταθόπουλος.

— Οί τυπογράφοι στο περσιμένο φύλλο παραμορφώσανε τή όνόματα των ποιητάδων της «'Ηγησώς» Σίγγρηδ, Καμπάνη και Βάρναλη. Νά μάς συμπάθανε οί φίλοι.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Π. Στ. 'Όσα μάς γράφεις για τον ύπερίτη πούχε άλλοτε ό κ. Πολ. Δημητρακόπουλος και πού άναγκάστηκε νάν τον παρδώσει στην άστυνομία γιατί τουκλεψε μερικους πορτάδες, δεν τή τυπώνουμε γιατί δεν τυπώνουμε προσωπικές διατριβές. Σου γυρίζουμε τή διατριβή σου και πήγαινε τηνε σε καμιά καθημερινή φημερίδα.— Στην κριτικό του Νουμά. Σ' εύχαριστούμε. Περιμένουμε άφρα σου και για τάλλα πρωτότυπα έργα πού θά παιχτούνε.— 'Έξοχα στα Πατήσια 'Ο φίλος Ν. Π., Πατησιώτης και λόγου του, μάς βεβαιώνει πώς δεν έχει καμιά σκέψη μαζί σου Νά τον πιστέψουμε; 'Επιτέλους γράψε μας ποιός είσαι και δέ άν τή μαρτυρήσουμε σε κανέναν.

μα. Στο τέλος των τελών άποκοιμούμαι πάλι, ξυπνώντας κάθε δέκα λεπτά, και να σας για ποιο λόγο είμαι σήμερα κουρασμένη. Δεν έχω πόνο κανένα, μόνο λίγη άδυναμία, Τό συλλογίστηκα πρώτα καλά, να πάω να μην πάω στού κ. Κουίταρη· μα ήπια μια καλή σούπα και τρία φλιτζάνια τσάι κ' έτσι πήρα δύναμη. 'Ο κ. Κουίταρης με βρήκε σαν πιο κουρασμένη από τις άλλες μέρες. Μου τό είπε και μου φάνηκε πώς με βάσταζε λιγώτερη ώρα. Μου κοίταξε τή φούσκα και μου λέει πώς καλύτερέθει και παει. Έμοιάζε άλαλιασμένος πού δεν πόνεσα περισσότερο από τή δεφτέρα, γιατί άκόμη είναι κάμποσο πρησμένη και κάμποσο έρεθισμένη. Μα του άποκριθήκα πώς δέ νοιώθω πιά μέσα τό πυρωμένο έκείνο τό σιδερένιο τό μπαστούνι πού είτανε μαρτύριο σωστό, κ' έτσι μου φτάνει. Δεν ξέρει αν και τήν τρίτη θά μπορέση να ραδιογραφή σταπόμμεσα τή φούσκα, λέει πώς θά δούμε. Δέ σάς είπα πώς έδω και τρεις μέρες πάψανε σιεδó και οί φαγούρες· λιγοστεύουνε τώρα κάθε μέρα ταχτικά, και βλέπετε πώς όλα μπαίνουνε σε τάξη, μάλιστα πώς όλα μας πάνε καλά, έπειδή δεν άπομνήσκει πιά παρά ό ύπνος πού θέλει να άφτός να ταχτοποιηθή. Φανταστήτε πώς όταν κοιμούμαι καλά, κι όρεξη να μην έχω, δέ νοιώθω διόλου κουρασμένη. Παρηγοριούμαι, γιατί γλήγορα, σε μερικές μέρες, όλα θά σιάζουνη· τή περισσότερα έννοείται πώς τό θεράπευμα θά τή φέρνη. Άχ! άγαπητέ μου άφέντη, φτάνει νάστε φαριστημένος, σαν έρθετε, μαζί μου, κι άλλο τίποτα δέ γυρίσω. Μα είμαι βέβαιη πώς θά είστε. Φανταστήτε πώς άφότου ήπια τό τσαγάκι μου, είμαι χωρίς κούραση, όπως είμουμε από τή δεφτέρα. Τί χαρά μου αν μπορούσε να ξεκολουθήσει έτσι. 'Ο κ. Σεβιλιάς μου λέει πώς άφου τάντερά μου καλά

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ
Ίδρυμα άνωτέρας τεχνικής εκπαίδεύσεως
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Γραφεία Πλατεία Κάνιγγος και όδός Σταδίου 20.
ΣΧΟΛΑΙ
Άνωτ. Έμπορική.—Βιομηχανική.—Γεωργική.—Μηχανουργική.
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

ΚΕΡΔΟΣ 363.100 ΔΡΑΧΜΩΝ
Ναί! 363,100 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε τό γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. 'Ιω. Φωτίου εις τους πελάτας του. Ίτσι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όλολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τον στρογγυλόν άριθμόν 363,100 δραχμών.
'Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' αναδιβάση τό πόνον τούτο εις 1,000,000 δραχ. και καλεί τους θέλοντας ν' αγοράσωσι τοιαύτην να προσέλθωσιν εις τό τυχηρόν γραφείον του, όπου πάντως θά κληρωθή μετ' άμοιβής όλολογία τις και τί χαρά να είναι ή πρώτη με τας 70,000, χρυσές δραχμάς την 18 Σεπτεμβρίου έ. έ. ότε γενήσεται ή κλήρωσις.
'Οσαύτως άσφαλίζονται και λαχειοφόροι όμολογιαί της αύτης Έθνηκής Τραπεζής δια τήν αύτην εις τό άρτιον κλήρωσιν της 18 Σεπτεμβρίου 1907 άντι μίας δραχμής έκαστη.

πάνε, άφου ή φούσκα τή παει πρώτα, λίγη κούραση δέ σημαίνει, έπειδή κ' ένας γερός άθρωπος πού θά του κάνανε οσα μου κανανε και μου κανουνε άκόμη, θζτανε άβρωστος σαν και μένα, για βέβαιον. Νά μου τους φιλήσετε όλους. 'Όσο για σάς, ή άρρωσισή μου δέ βρίσκω έκφραση, τόπο άπέραντη πού είναι.»
'Η γνώμη και του Σεβιλιά και του Άντρέα είτανε από αίγουρα πώς ή κούραση δεν μπορεί παρά να πάψη, άμα παψη να ενεργή της κούρασης ή κίττα, δηλαδή άμα ή φούσκα γιατρεφτή με τή ραδιογραφήματα. Λογικό. Έκεί κάτω μάλιστα σά να τους φαινότανε, ως και της Κατινούλας της ίδιας πού καλύτερης από τους άλλους έννοιωθε σαν τί να της χρειαζότανε και τί έπρεπε να κάμη, κάπως άνωφέλεπτο να δοκιμασουνε τή συνηθισμένα τή γιατρικά. 'Έτσι κατάλαβε ό Άντρέας από τό γεμάμα της του σαββάτου, τριάντα, όπου, μ' ένα ήτυχο, γλυκό μα και άνεθαβρό ύφος του έλεγε στο τέλος, άφου του δηγήθηκε κάτι μικρά της ντέρτια· «Στην κατάλληλη ώρα θά μάς φτάσετε, άφέντη, κι όμως δεν πιστέψω να μπορέσετε κι ό ίδιος να μάς καταφέρετε περισσότερα, γιατί περισσότερα δεν είναι δυνατό να καταφέρουμε, φωνάζοντας κάθε μέρα τον κ. Κούρη για να μου διορίση λογιό λογιό γιατρικά· πολύ μ' άφτά δέ θά προκόψω. 'Ρώτησα κάμποσες φορές τον κ. Σεβιλιά μήπως τυχó και δεν έπρεπε να μηνήσουμε του κ. Κούρη νάρθη, και μου λέει πάντα πώς δεν αξίζει τον κόπο. Είδεμή, για τήν ήσυχία μου, για τή συνείδησή μου, για σάς, θά του μνηούσα.

(άκολουθεί)

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΚΡΙΒΩΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟ ΤΗΣ 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΞΗΣ